

Teatrul Armatei se impune ca un teatru de repertoriu, înscrind alături de valori ale dramaturgiei bulgare, *Sf. Ioana* de Shaw, *Azilul de noapte* de Gorki și *Moartea unui artist* de Horia Lovinescu.

La acest teatru am văzut piesa istorică *Samuil* de scriitoarea bulgară Magda Petcanova, în regia lui Cancio Iliev. Realizarea poate fi considerată ca o interpretare contemporană a îndepărtatelor evenimente privind crearea statului bulgar sub sceptrul țarului Samuil. Înălăturind cu curaj tradiționalul-conservator și declamatorul patetic — apanaj al interpretărilor istorice — Cancio Iliev a realizat un spectacol cu idei îndrăznețe, contemporane, care emoționează și convinge.

Tot o interpretare modernă a hroniciilor, este și piesa *Starețul și fiul său* de scriitorul Milko Milkov, pe care am vizionat-o în avanpremieră la teatrul din Pleven. Piesa vorbește de lupta pentru creștinarea bulgarilor. Spectacolul începe interesant printr-un tablou care reconstituie ritualurile păgâne ale triburilor bulgare. Ansamblul a depus eforturi meritorii, dar — ca în multe teatre de provincie — are și „compartimente” descoperite. Cei doi interpreți principali s-au dovedit însă la înălțime.

Aș vrea să mai relev două spectacole care m-au impresionat, atât prin problematică cit și prin interpretare. Este vorba de spectacolul coupé *Poteca* de Nicolai Haitov și de realizarea îndrăznețului colectiv teatral din Sliven cu piesa *Urabia* de Nicola Rusev.

În încheiere trebuie să mărturisesc plăcuta surpriză pe care am realizat-o la toate spectacolele de teatru, văzând sălile arhipline de spectatori. În Bulgaria, publicul este mare amator de teatru, e sensibil, participă la actul scenic, și-și înconjoară cu dragoste actorii. Discuțind mai pe larg această problemă cu secretarul Uniunii Artiștilor Dramatici, Molevski, acesta îmi spunea că toate teatrele au înțeles că repertoriul constituie un act de responsabilitate și luciditate, care se adresează marelui public. Astăzi, spectatorul bulgar refuză experimentele sterile și tot ceea ce nu corespunde structurii și aspirațiilor sale. Refuză să i se vorbească despre OM în formule generale; el se vrea integrat cu întreaga sa ființă în opera respectivă. Vrea să fie convins că va primi răspuns la întrebarea pe care a pus-o intrind în teatru și nu cu jumătate de măsură.

George Carabin

POȘTA REDACȚIEI

N. Spătaru: Ca realizare, *Căutări* rămâne la stadiul semnificat de titlu.

Nu întrevădem un dramaturg.

Iordache Măgirescu: Ne declarați că simțiți „o îndatorire față de clasicii noștri care s-au străduit să ne lase ceva ca moștenire” și deci încercați „la rindul nostru, capacitatea de a înfăptui cîte ceva asemănător pentru cei ce ne înconjoară”. Nu știm dacă clasicii ar adera măguliți la asociere, deoarece, chiar dacă în ceea ce numiți „operele mele de artă” spuneți că „deocamdată nu văd ce ar mai fi de corectat” — ...noi vedem.

Și încă destule.

Nu știm ce poate fi la baza afirmației dumneavoastră că „din anul 1963 încoace am făcut și studii universitare (de domeniile filozofiei și literaturii (ca autodidact)” — dar cele patru texte se prezintă sub nivelul minim și într-o privință și într-alta. Cu excepția citorva pasaje

din *Scrisoarea*, celelalte piese se află în-nămolite într-o totală confuzie de idei, iar despre literatură nu poate fi vorba odată ce nu ați descoperit încă nici măcar ortografia. *Păstorița* e năclătită într-un sirop idilic; comedia *Nuntă etiopiană* ni s-a părut a avea, într-adevăr, umor — numai că hazul nu e cel scontat de autor, ci rezultă din monumentală lipsă de cultură și de bun-simț, iar *Funcționarii* denotă o trivialitate viscoasă.

Alexandru Filimon: Pentru o rezolvare cit mai concretă și mai operativă a doleanțelor dumneavoastră, am dori o discuție amănunțită pe marginea pieselor *În noaptea de anul nou* și *Cîntece de lebedă*: ni se par imperfecte, dar perfectibile. Vă rugăm să ne căutați prin intermediul redacției.

M. D.